

DÖME BARBARA

Kalyibakutya

Hátára fekszik, két apró mancsával átöleli a csuklómat. Koszos, sovány, de láthatóan boldog, elégedett. Mert foglalkozom vele. Kettőt vakkant, csóválja a farkát, gombszemével szuggerál. Játékosan harapdálja a kezemet. Csodálkozom, hogy lehet egy kutya ennyire barátságos azzal, akit nem ismer.

Idegen udvaron guggolok, csapzott, fehér bundájú kis kutyát simogatok. Kopasz, hajlott fák próbálják szemérmesen elrejtteni a portán élők nyomorát. Az ágak között mégis átlátni, lassan-lassan kirajzolódik a kép. Mintha szürke festékkel permetezték volna be az udvart és a fából tákolt házat. A nagyobbacska kalyibához egy kisebb viskó is tartozik. Egyik sem élne túl egy erősebb vihart. A tető olyan, akár egy foghíjas ember mosolya

Gyerekkoromban éreztem utoljára így, mint most. Titkot lopni készülök mások szentélyében. Hatévesen templomba vittek. Először jártam ott. Félttem, rám kiabálnak, menjek ki, semmi keresnivalóm ezen a helyen. Anyám leültetett, csendre intett. Eleinte unatkoztam, de aztán elbűvölve néztem, ahogy egy asszony imádkozni tanította a gyermekét. Akkor nem érttem, mi történik, csak később jöttem rá, mit láttam. Magányos éjszakáimon, apró darabokból összeállítottam a múltbeli történetet. A gyerek anyja szép bundában volt, szőke haját kontyba tupírozta. A bőre a sima, a hófehér porcelánt idézte. A hangját csak időnként hallottam, karácsonyi csengettyűszóra emlékeztetett. A fiú ünneplőt viselt, duci volt és láthatóan boldog, mint ez a kölyökkutya.

Nő jön ki a kalyibából. Hosszú, színes szoknya lebben a járása nyomán. Még mindig a fák között leskelődöm, látom, ahogy az asszony nagy kosarat cipel. Lassan sétál, a csípője ring, fekete befont haja a derekát verdesi. Leteszi a kosarat, kiemel egy lepedőt, megrázza, a kifeszített kötélre dobja.

– Sej, a titkos szerelem titkosan kezdődik... – éneklő teli torokból, mintha valami lázadó pogány üzenetet szeretne közhírré tenni. A kiskutya farka hirtelen megáll, szünetelteti a csóválást, amíg megbizonyosodik róla, ki a betolakodó, én vagy az éneklő, teregető asszony. Láthatóan nem tud dönteni vagy csak ravasz, és nem akarja tudomásomra hozni, nekem kellene távoznom. Tudja, ha így tenne, nem vakargatnám tovább a fülét. Nevetnék,

de nem merek, félek, megzavarom az udvar rendjét. Az asszony hirtelen ab-bahagyja a dalt, kezében megáll a teregetnivaló. A kaput lesi. Az kinyílik, bajuszos férfi kis szekeret húz maga mögött. Fa van rajta, nem túl sok, de pár napra talán elegendő. Megölelik, megcsókolják egymást. A szélben himbálózó ruhák elfedik szerelmüket, csak egy-egy pillanatra leshetem meg őket. Túl messze vagyok ahhoz, hogy láthassam arcuk minden rezdülését, de úgy sejtem, mosolyognak.

Fogva tart ez a fekete, sáros talaj, melyen percek óta guggolok. Érzem a kéményből kiáramló, füsttel keveredő föld illatát. Olyan, mint valami ismeretlen aromaterápia. Se flancos levendula, se rózsa, csak közönséges föld és füst, mégsem cserélném el semmiért. Elmúlt a fejfájásom.

Több éve nem voltam szabadságon. Állandó migrén gyötör, senki nem tudja, mi az oka. És most, hosszú idő óta először se fájdalom, se munka.

A kiskutya ismét harapdálja a kezemet, türelmetlen, mert leálltam a vakargatással. A táskámba nyúlok, eszembe jut a meghagyott szalámis zsemle. Gondolom, örülne neki. A férfi közben eltűnik a kisebbik épületben, az asszony még két inget a kötélre tesz és ölében a kosárral bemegy a kalyibába. A levegőben táncol, olyan, mintha a lába nem érintené a talajt. Úgy érzem, nem illik a boldogságához ez a ragadós feketeföld. Szőnyeget terítenék elé, vörös bársonyból, aztán megkérném, tanítson meg a boldogságára.

A kis jószág érzi, hogy valamire készülök. Feláll, a farkát csóválja. Kibontom a fóliába csomagolt szendvicset. Halkan teszem, mintha valami titkos műveletet hajtanék végre. Újra leguggolok, a kutyus két első lábával felugrik a térdemre. Óvatosan szagolgatja a szendvicset. Érzi, hogy ismerős kéz kínálja az ételt, s mivel tudja, ez sem lehet rosszabb, mint az előbbi vakargatás, elfogadja a finomságot. Arra számítok, pár perc alatt eltűnteti a szendvicset. A kutya azonban fogai között az étellel elszalad. Felállok, hogy jobban lássam. A kis fehér szőrpamacs egy fa tövében megáll. Ekkor veszem észre a két év körüli kisgyerekeket. Bottal rajzol a sárba. Elégedettnek tűnik. A kutya a fiúcska elé teszi a szalámis zsemlét, aztán lefekszik a lábához.